

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **V. H.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2017, č. j. 2 A 1/2017 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Městského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 11. 7. 2016, č. j. KRPA-212986-27/ČJ-2016-000022 (dále též „správní orgán I. stupně“) bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím žalované ze dne 13. 12. 2016, č. j. CPR- 21171-5/ČJ-2016-930310-V243, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu k městskému soudu. Městský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Podle městského soudu bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatelka pobývala na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Závěry správních orgánů mají oporu ve správním spisu, přičemž jsou srozumitelné a přezkoumatelné. Městský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce poukazující na nepřiměřenosti správního vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a § 174a téhož zákona. K nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky nedošlo. Stěžovatelka neuvedla v rámci správního řízení žádný důvod, pro který by jí nebylo možno vyhostit. Ze shora uvedených důvodů městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Proti citovanému rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka předně namítla, že se městský soud nedostatečně vypořádal s námitkou nedostatečného vypořádání odvolacích námitek žalovanou, s námitkou porušení zásady materiální pravdy ze strany správních orgánů a s námitkou poukazující na nepřiměřenost vyhoštění. Dále namítla porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a zásad správního řízení. Správní orgány se měly zabývat tím, zda je rozhodnutí o vyhoštění přiměřeným opatřením a z jakého důvodu byla stanovena doba, po kterou stěžovatelce nemá být umožněn vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku. Dle stěžovatelky nelze souhlasit ani se závěry soudu, že napadené rozhodnutí je přiměřené ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka má na území České republiky vybudované společenské i materiální zázemí; její případné vycestování z území České republiky by představovalo hluboký zásah do jejího osobního života; na Ukrajině již žádné zázemí nemá.

[6] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádala i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovila nesouhlas návrhem na přiznání odkladného účinku.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.

pokračování

[10] Zdejší soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů (zde městského soudu) vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku městského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Vadou rozsudku vyvolávající nutnost jeho zrušení není ani to, že městský soud převzal argumentaci správních orgánů. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného rozhodnutí může krajský soud odkazovat právě na toto odůvodnění (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).

[12] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou, že by se městský soud nezabýval žalobní námitkou poukazující na nevypořádání odvolacích námitek ze strany žalované. Městský soud se takovou námitkou zabýval. Mj. uvedl, že stěžovatelka v odvolání pouze namítala, že protokol s ní sepsaný dne 3. 6. 2016 neměl být použit jakožto důkaz, že se správní orgán řádným způsobem nezabýval zásahem správního vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tyto námitky pak odvolací orgán vypořádal. Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka v kasační stížnosti ani netvrdila, že by v odvolání uplatnila další námitky, a že ty odvolací orgán nevypořádal.

[13] Městský soud vypořádal i námitku poukazující na porušení zásady materiální pravdy. Mj. uvedl, že nepřisvědčil žalobní námitce, že by nebyl zjištěn skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán při rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1

písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců vycházel jednak ze skutečností uvedených stěžovatelkou v protokolu s ní sepsaného dne 3. 6. 2016, jednak z důkazů, které si během správního řízení opatřil a s kterými byla stěžovatelka řádným způsobem seznámena a byla jí dána možnost se k těmto podkladům vyjádřit. Stejně tak stěžovatelce byl dán dostatečný prostor k tomu, aby se (po své výpovědi dne 3. 6. 2016) k věci dále vyjádřila. Pokud tak stěžovatelka neučinila, nemůže se domáhat toho, že by skutečný stav nebyl náležitým způsobem zjištěn, neboť nelze posuzovat skutečnosti, které správnímu orgánu nebyly známy a které stěžovatelka, přestože jí k tomu byl dostatečný prostor, nevedla. Městský soud vypořádal i námitku směřující proti nepřiměřenosti správních rozhodnutí ve věci jejího vyhoštění. Městský soud poukázal na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, § 174a téhož zákona a judikaturu zdejšího soudu a ztotožnil se s hodnocením provedeným správními orgány. Dodal, že v řízení bylo zjištěno, že stěžovatelka na území České republiky nemá žádnou známost. Stěžovatelka nevedla žádné sociální, společenské či kulturní vazby navázané na Českou republiku, které by byly jejím správním vyhoštěním zasaženy. Na území Ukrajiny žijí jak rodiče, tak i bratr stěžovatelky, u kterých má stěžovatelka možnost žít; sama nadto výslovně prohlásila, že v případě pokud jí bude správní vyhoštění uloženo, dobrovolně území České republiky opustí. Z toho tedy vyplývá, že žádné překážky k možnému rodinnému či soukromému životu na Ukrajině, které by jí znemožňovaly její návrat, jí nejsou známy.

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, ve kterých stěžovatelka zpochybňovala důvody pro vydání rozhodnutí o vyhoštění.

[15] Je nutno předeslat, že stěžovatelka by vyhoštěna podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

[16] Podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadit cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, „*pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*“

[17] Ze správního spisu vyplývá, že byly naplněny podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Správní spis poskytuje oporu pro závěr, že stěžovatelka na území České republiky pobývala od 10. 4. 2016 do 3. 6. 2016 bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Ostatně stěžovatelka nelegální pobyt na území České republiky v uvedenou dobu ani v žalobě ani v kasační stížnosti nezpochybňovala. I podle názoru zdejšího soudu byl tedy skutkový stav zjištěn tak, aby bylo možno vydat rozhodnutí o vyhoštění (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 As 69/2010 - 62, ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81). Jak přitom správně uvedl městský soud, správní orgán vycházel i ze skutečností uvedených samotnou stěžovatelkou v protokolu s ní sepsaného dne 3. 6. 2016. Stěžovatelce byla dána možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit, avšak této možnosti nevyužila. Pokud tak stěžovatelka neučinila, nemůže se domáhat toho, že by skutečný stav nebyl náležitým způsobem zjištěn, neboť nelze posuzovat skutečnosti, které správnímu orgánu nebyly známy a které stěžovatelka, přestože jí k tomu byl dostatečný prostor, nevedla. Podle Nejvyššího správního soudu nelze postup správních orgánů považovat ani za rozporný se zásadami správního řízení. Správní orgány se zabývaly i otázkou přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Poukázaly na délku nelegálního pobytu stěžovatelky na území České republiky a jednoznačné naplnění důvodu ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Z důvodu, že porušení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců postavily na nelegálním pobytu na území v České republice od 10. 4. 2016 do 3. 6. 2016, je irrelevantní zabývat se jejím pobytem na území České republiky v roce 2003 či v roce 2004.

pokračování

[18] Nedůvodná je i námitka poukazující na nepřiměřenou délku vyhoštění. Stanovení délky vyhoštění je diskreční pravomocí správního orgánu, přičemž soudy přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při rozhodování nepřekročil meze správního uvážení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41). Maximální doba vyhoštění podle § 119a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců činí tři roky. Správní orgány vzaly v potaz především skutečnost, že stěžovatelka pobývala na území ČR nelegálně po dobu několika měsíců a nesnažila se svůj pobyt řešit zákonnou cestou. Nutno dodat, že doba, po kterou jí nebyl umožněn vstup na území členských států EU, byla stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí; v jedné třetině maximální délky. Nejvyšší správní soud hodnotí postup správních orgánů jako zákonný a neporušující zásadu proporcionality a právní jistoty, jak tvrdila obecně stěžovatelka.

[19] Pokud jde o hodnocení přiměřenosti vyhoštění ve vztahu ke stěžovatelčině soukromému a rodinnému životu, odkazuje Nejvyšší správní soud například na rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, podle něhož při posuzování možného porušení práva na soukromý a rodinný život je nutné vyjít z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, která zohledňuje zejména: „(1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) ‚imigrační historii‘ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“

[20] Správní orgány a městský soud se v intencích výše uvedeného zabývaly přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Mj. poukázaly na to, že sama stěžovatelka v rámci správního řízení uvedla, že je rozvedená, bezdětná, nemá žádného přítele a nemá žádnou osobu, kterou by měla v péči. Její rodiče a bratr žijí na Ukrajině. S ohledem na právě uvedené se zdejší soud ztotožňuje se správními orgány a městským soudem, že vyhoštění stěžovatelky nelze považovat za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Pokud stěžovatelka začala v kasační stížnosti obecně tvrdit, že má na území České republiky „vybudované společenské i materiální zázájem“, nutno uvést, že stěžovatelka taková tvrzení nikterak nekonkretizovala, přičemž sama ve správním řízení neuvedla žádné takové vazby. Sama prohlásila, že na území ČR žádný majetek nemá, přičemž společenské vazby rovněž neuvedla. V rozporu se skutečnostmi uvedenými ve správním řízení je i tvrzení v kasační stížnosti, že na Ukrajině nemá „osoby, které by jí mohly poskytnout pomoc nebo podporu.“ Zdejší soud odkazuje na obsah protokolu ze dne 3. 6. 2016, do kterého stěžovatelka sama uvedla, že v případě, pokud jí bude uloženo správní vyhoštění, dobrovolně území České republiky opustí a bude bydlet u svých rodičů na Ukrajině.

[21] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[23] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu